vil have Pigebørnene legemligt, aandeligt og sædeligt udviklede og saaledes opdragne, at de engang kan gøre Fyldest i den Plads, de kommer paa i Livet, og opfylde den Mission de som Børnenes Vogtere har faaet, til Velsignelse for Samfundet. Dette var Marianne Hainisch's Tanke for fem og tredive Aar siden; og saaledes tænker hun endnu. Hendes Synskreds har udvidet sig, hun har lært fremmede Lande og Folk at kende og udnyttet de Erfaringer, hun høstede, men alt tjente kun til Bekræftelse af Grundtankens Rigtighed. Meget af det, hun i Ord og Skrift har kæmpet for, er opnaaet, saaledes Adgangen til Universitetsstudier i Østrig; meget er endnu kun et Ønske.

Men i Dag staar de kæmpende ikke længer alene, og Indolens fra den ene, uforstaaende Spot fra den anden Side spærrer ikke længer Vejen.

„Vi Kvinder kommer meget langsomt, kun skridtvis fremad", sagde Fru Hainisch en Dag, „men naar vi overhovedet har opnaaet noget, er det sket, hvor vi optraadte samlede, solidariske." Organisation i Kvindebevægelsen er da ogsaa bleven hende til et ledende Princip, og hun har foresat sig, hverken at sky Møje eller Ofre for at faa dannet et Kvindeforbund i Østrig med Tilslutning til det store „Internationale Kvinderaad". Der behøvedes aarelangt svært Forarbejde, før Idéen fik Indpas, og ogsaa nu, hvor den har slaaet Rod, hæmmes det unge „Forbund" i sin Udvikling af alle Slags nationale, politiske og konfessionelle Hensyn. Men Fru Hainisch er i sin Begejstring for Sagen og sin uovervindelige Optimisme en Førerske, der trods alle Kriser naar sit Maal. Selvfølgelig stræber hun ikke efter denne Forening for derved blot at fremme Kvindens Interesse, men fordi hun mener derved at gøre det muligt for Kvinderne med Held at gribe ind i Samfundsspørgsmaal.

Marianne Hainisch blev tidlig Enke og har haft megen Sorg, men hun var altid paa sin Post. Hun har bevaret sine Følelsers Svingkraft og er forbleven ung i Tanke og Sind. Hun staar midt i Livet, fuld af Forstaaelse for Samtiden og fuld af Tillid til Fremtiden og den opvoksende Slægt. Hendes Arbejdsglæde kender ingen Grænser, selv ikke naar hendes sarte, svage Organisme gør Oprør mod den paalagte Byrde. „Det er Sjælen, der giver Liv", hendes virksomme, livlige Sjæl, der behersker Legemet og hærder det til Modstand. Intet Under, at denne Kvinde elskes og højagtes af saa mange. Hendes Hus er det aandelige Midtpunkt, om hvilket Wiens bedste Kvinder samles. Repræsentanter for de mest forskelligartede Retninger træffes hos hende. Selv tilhører hun intet Parti; for hende gælder kun den redelige Vilje og selve Sagen uafhængig af alle personlige Momenter. Hun er fordomsfri, objektiv i sin Dom og altid parat til at stille sit eget Jeg i Baggrunden. Saaledes vandt hun Venner og Tilhængere.

Else Migerka.

Dansk Kvinderåd.

Fru Redaktør!

Som Medlem af én af de Foreninger, der er repræsenterede i D. K. R. har jeg gennem „Hugins Budstikke" fulgt Rådets Virksomhed med megen Interesse, men med stigende Forbauselse.

Ved Budstikkens sidste Nr. (16) har denne dog vist nået sit Højdepunkt; og jeg beder nu *Kvinden og Samfundet,* hvori jeg har skrevet nogle Gange, om at give mig Plads for mine Bemærkninger i den Anledning; jeg tror, det er værd at overveje, om det ikke vilde være gavnligt for Kvindesagen som for selve Kvinderådets gode Rygte, om *dets Ledelse* undergik et kraftigt Systemskifte.

* * *

I.

Kilden til min Kundskab om Rådet er, foruden Lovene, „Hugins Budstikke".[1] Lad mig da begynde med et Par Ord om den.

Allerede *Navnet* synes ganske upraktisk og *er* vildledende. For det første er det så dejligt praktisk at give en Ting et sådant Navn, at enhver strax kan høre, hvad det er. Når D. K. R. har et Oplysningskontor, er det simpleste af alle Navne, man kan give det: *D. K. R.s Oplysningskontor.* „Hugin" og ethvert andet symbolsk Navn er upraktisk; det siger intet om, *hvem* Talen er om. „Central" siger intet om, *hvad* det virker for. „Hugin" har da heller aldrig kunnet gå alene, men har altid maattet ledsages med: „D. K. R.s Centralbureau". Men Navnet er tillige positivt vildledende, da Budstikken aldeles ikke bringer nogetsomhelst Bud om Hugins Virksomhed, men derimod stadig fremtræder som *D. K. R.s* Budstikke. Denne er fra April 1903 til Sept. 1904 udkommet med 16 Numre på tilsammen 84 Sider. Af disse har $^1/_2$ — *en halv Side* — været helliget Hugin (Nr. 12, Side 4). Iøvrigt har om

[1] „Hugin" er Rådets Oplysningsbureau; og „Hugins Budstikke" er det lille Blad, hvorved Rådet indkalder og refererer sine Møder m. m.